

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan 18.12.2013 annetun Euroopan komission päätöksen asiassa valtioneuvoston päätös SA.33995 (2013/C) – Uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön tukeminen ja uusiutuvan energian käyttöä tukevan lisämaksun alentaminen paljon energiaa käyttävien yritysten osalta
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen.

1. Ensimmäinen kanneperuste: SEUT 107 artiklan 1 kohdan rikkominen

- Kantaja väittää, että riidanalainen päätös rikkoo SEUT 107 artiklan 1 kohtaa, koska uusiutuvan energian ensisijaisuudesta annetussa laissa (Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien, jäljempänä EEG) säädetty EEG-lisämaksu ja erityinen tasausjärjestely eivät olleet jäsenvaltion myöntämiä taikka valtion varoista myönnettyjä tukia. Kaikki näiden toimenpiteiden luokittelun kannalta merkitykselliset tosiseikat selvitettiin komission ja Saksan liittotasavallan välisessä oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä. Kantajan mukaan tämän menettelyn jälkeen ei ollut enää jäljellä sellaisia epäilyjä, joita komission olisi pitänyt selvittää SEUT 108 artiklan 2 kohdan ja Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 659/1999⁽¹⁾ 4 artiklan 4 kohdan mukaisessa menettelyssä.

2. Toinen kanneperuste: SEUT 108 artiklan 1 kohdan rikkominen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaaminen

- Tässä kohtaa kantaja väittää, että soveltamalla asetuksen N:o 659/1999 4 artiklan 4 kohdassa säädettyä uusille tuille tarkoitettua menettelyä asetuksen N:o 659/1999 17–19 artiklassa säädetyn voimassa oleville tuille tarkoitetun menettelyn sijasta tarkistaakseen alustavan arvionsa, jonka mukaan EEG:ssä säädetään tuesta, komissio ei ole noudattanut SEUT 108 artiklan 1 kohtaa eikä oikeusvarmuuden periaatetta. Tältä osin kantajat esittävät erityisesti, että 22.5.2002 annetulla päätöksellä komissio ei luokitellut vuoden 2000 EEG:tä SEUT 107 artiklan 1 kohdan tarkoittamaksi tueksi, koska siinä ei säädetty valtion varojen siirrosta. Verrattuna 22.5.2002 annettuun komission päätökseen muutokset vuoden 2000 EEG:n ja vuoden 2012 EEG:n välillä eivät olleet olennaisia. Komissio olisi näin ollen voinut vedota komission muuttuneeseen oikeudelliseen tulkintaan SEUT 108 artiklan 1 kohdan mukaisessa menettelyssä aiheuttamatta kantajalle kustannuksia.

3. Kolmas kanneperuste: perusoikeuskirjan 41 artiklan rikkominen ja loukkaus, joka kohdistuu oikeuteen tulla kuulluksi

- Lisäksi kantaja vetoaa siihen, että vastaaja on antanut riidanalaisen päätöksen antamatta kantajalle ensin mahdollisuutta ottaa siihen kantaa.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1).

Kanne 17.4.2014 – ArcelorMittal Hamburg ym. v. komissio

(Asia T-235/14)

(2014/C 223/19)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantajat: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hampurissa, Saksa), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Bremen, Saksa), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Saksa) ja ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg) (edustajat: asianajajat H. Janssen ja G. Engel)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantajat vaativat unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan 18.12.2013 annetun Euroopan komission päätöksen asiassa valtioneuvoston SA.33995 (2013/C) – Uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön tukeminen ja uusiutuvan energian käyttöä tukevan lisämaksun alentaminen paljon energiaa käyttävien yritysten osalta
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantajat vetoavat kolmeen kanneperusteeseen.

1. Ensimmäinen kanneperuste: SEUT 107 artiklan 1 kohdan rikkominen

- Kantajat väittävät, että riidanalainen päätös rikkoo SEUT 107 artiklan 1 kohtaa, koska uusiutuvan energian ensisijaisuudesta annetussa laissa (Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien, jäljempänä EEG) säädetty EEG-lisämaksu ja erityinen tasausjärjestely eivät olleet jäsenvaltion myöntämiä taikka valtion varoista myönnettyjä tukia. Kaikki näiden toimenpiteiden luokittelun kannalta merkitykselliset tosiseikat selvitettiin komission ja Saksan liittotasavallan välisessä oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä. Kantajien mukaan tämän menettelyn jälkeen ei ollut enää jäljellä sellaisia epäilyjä, joita komission olisi pitänyt selvittää SEUT 108 artiklan 2 kohdan ja Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 659/1999⁽¹⁾ 4 artiklan 4 kohdan mukaisessa menettelyssä.

2. Toinen kanneperuste: SEUT 108 artiklan 1 kohdan rikkominen ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaaminen

- Tässä kohtaa kantajat väittävät, että soveltamalla asetuksen N:o 659/1999 4 artiklan 4 kohdassa säädettyä uusille tuille tarkoitettua menettelyä asetuksen N:o 659/1999 17–19 artiklassa säädetyn voimassa oleville tuille tarkoitetun menettelyn sijasta tarkistaakseen alustavan arvionsa, jonka mukaan EEG:ssä säädetään tuesta, komissio ei ole noudattanut SEUT 108 artiklan 1 kohtaa eikä oikeusvarmuuden periaatetta. Tältä osin kantajat esittävät erityisesti, että 22.5.2002 annetulla päätöksellä komissio ei luokitellut vuoden 2000 EEG:tä SEUT 107 artiklan 1 kohdan tarkoitettamaksi tueksi, koska siinä ei säädetty valtion varojen siirrosta. Verrattuna 22.5.2002 annettuun komission päätöksen muutokset vuoden 2000 EEG:n ja vuoden 2012 EEG:n välillä eivät olleet olennaisia. Komissio olisi näin ollen voinut vedota komission muuttuneeseen oikeudelliseen tulkintaan SEUT 108 artiklan 1 kohdan mukaisessa menettelyssä aiheuttamatta kantajille kustannuksia.

3. Kolmas kanneperuste: perusoikeuskirjan 41 artiklan rikkominen ja loukkaus, joka kohdistuu oikeuteen tulla kuulluksi

- Lisäksi kantajat väittävät, että vastaaja on antanut riidanalaisen päätöksen antamatta kantajille ensin mahdollisuutta ottaa siihen kantaa.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1).

Kanne 16.4.2014 – Kronotex ym. v. komissio

(Asia T-236/14)

(2014/C 223/20)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantajat: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Saksa), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) ja K Face GmbH (Heiligengrabe) (edustajat: asianajajat H. Janssen ja G. Engel)

Vastaaja: Euroopan komissio